

ДВАМАТА БЛИЗНАЦИ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Край една река имало малка къщичка, а в нея живеели мъж и жена. Нищичко си нямали те, освен едно кученце. През пролетта и двамата ловели риба, но през зимата мъжът отивал сам на реката с въдицата, а жена му предяла лен вкъщи.

Върнал се мъжът веднъж от риболов и що да види — жена му родила двама сина-близнака. Зарадвал се той и рекъл:

— Ще си ги отгледаме и ще ги направим дървари!

Минали години. Израснали двамата братя хубави юнаци, приличали си като две капки вода. Склонили те баща си да им купи по един жребец и да ги пусне по белия свят да поскитат, щастието си да опитат. Препуснали през полето, минали гората и стигнали до един кръстопът. На кръстопътя растял бор. Спрели се братята под бора и по-големият рекъл:

— Време е да се разделим, защото иначе нищо няма да видим от света. Единият път за мен е отреден, другият — за тебе.

Братята забили ножовете си в бора и се уговорили който пръв се върне на това място, да погледне братовия си нож. Ако острието на ножа не е потъмняло, значи брат му жив и здрав, ако е ръждясало, постигнала го е беда.

Сбогували се братята и всеки поел своя път: единия надясно, другият — наляво.

Препуска по-големият брат, а насреща му заек. При готвил се юнакът да го застреля, я заекът му се примоллил:

— Не ме убивай и аз ще ти помогна, ако те заплаши беда.

Младият ловец му подарил живота, а заекът тръгна, след него.

Препуска юнакът по-нататък, а насреща му вълк. Приготвил се той да го застреля, но и вълкът се примоллил да не го убива, като обещал да му помогне в беда. Юнакът му подарил живота, а вълкът тръгнал след него. След това юнакът срещнал мечка, а после лъв и всяко животно обещало да му помогне, ако го сполети беда.

Продължил той своя път, а животните тичали след него. Стигнал до един град, гледа — всички хора облечени в черно, сякаш скърбят за някого. Пожелал да разбере добрият юнак защо са облечени така, спрял се при един овчар, който пасял стадото си край пътя, и го попитал. Овчарят отвърнал:

— Всяка година деветоглавият змей, който живее в каменната пещера, иска от града ни по един човек и хората хвърлят жребий кой

ще бъде изяден от змея. Тази година жребият се падна на царската дъщеря. Всички я съжеляват и затова градът е в траур.

Добрият юнак изслушал овчаря, шибнал коня си и препуснал към града. По пътя срещнал голяма тълпа хора, които придружавали висока каляска — водели при змея царската дъщеря. Тръгнал след тях и юнакът заедно със своите животни. Завели царската дъщеря до каменната пещера на змея и я оставили сама, а хората се върнали в града. Приближил се юнакът до самата пещера и когато змеят изпълзъл отвътре със зинала уста и се канел да налапа царската дъщеря, той пуснал срещу него животните си. Лъвът и вълкът се хвърлили на врата на змея, а мечката го сграбчила здраво за опашката, за да не може той да се вмъкне отново в Пещерата. Добрият юнак тогава се спуснал върху змея и отсякъл с меча си и деветте му глави. Отрязал след това деветте езика, сложил ги в торбата си и рекъл на царската дъщеря:

— Иди си сега вкъщи. Свършено е вече със змея!

Царската дъщеря напразно молила спасителя си да дойде заедно с нея при царя. Напразно му обещавала тя, че пирит щедро ще го възнагради. Изморен бил добрият юнак, легнал на земята и веднага заспал край своите животни.

Когато царската дъщеря тръгнала към дома си, пътя ѝ препречил един въглищар. Вдигнал той брадва срещу нея и я накарал да се закълне, че ще каже на царя, че уж той е убил змея. Заклела се царската дъщеря, а въглищарят взел главите на змея, сложил ги в един чувал, и се запътил с нея към двореца.

Там той почнал да се хвали пред царя, че спасил дъщеря му от сигурна смърт и показал деветте глави на змея. Царят попитал дъщеря си истина ли казва въглищарят. А царската дъщеря мислела, че истинският ѝ спасител не желае да се покаже пред царя, нито да получи награда, затова едва-едва промълвила, че въглищарят я спасил. А и се страхувала да каже друго, защото той я заплашил да я убие, ако го издаде.

Заповядал тогава царят да измият и пременят въглищаря. Скоро навсякъде се разчуло, че царската дъщеря ще се омъжи за спасителя си и царят кани всички царе и велможи да дойдат на сватбата.

Чул това добрият юнак и си помислил: кой ли се е похвалил, че е спасил царската дъщеря? Отишъл и той с животните си на сватбата. Гледа — водят под венчило царската дъщеря и въглищаря. Юнакът

бързо написал писъмце до царската дъщеря, че той я е спасил от змея, а тя за друг се омъжва и го дал на заека да ѝ го занесе. Проврял се заекът през тълпата и хвърлил писъмцето в краката на царската дъщеря. Взела го тя, прочела всичко, огледала всичко наоколо и видяла юнака, който отсякъл главите на змея. Обърнала се тогава към баща си, посочила му юнака и казала, че не друг, а той я е спасил. Въглищарят се спуснал към момъка, стиснал го за гърлото и извикал:

— А как ще докажеш, че ти си убил змея? Убих го аз, аз и главите му донесох!

Юнакът само отвърнал:

— Ти само си прибрал главите, но аз преди това им бях отрязал езиците.

И като казал това, изсипал от торбата си и деветте езика. Втурнали се хората да видят главите на змея и се убедили, че са без езици. Тогава царят заповядал да прогонят въглищаря, а добрия юнак направил свой зет.

В града, където управлявал този цар, слънцето никога не светело. Веднага след сватбения пир, когато младоженците се оттеглили вечерта в покоите си, юнакът погледнал през прозореца и видял далеч в планината да блещука светлинка.

— Кой живее там? — попитал той царската дъщеря.

— Вещицата, която с метлата си закрива слънцето.

Станал юнакът рано сутринта, извикал животните си и без да се обади на никого, тръгнал към планината. Стигнал той — гледа — пред него малка къщичка, а в нея седи жена и закрива с метла слънцето.

Заповядал ѝ юнакът да излезе вън и да изхвърли метлата, а вещицата отговорила:

— Страх ме е да не ме разкъсат животните ти. Там в ъгъла има котел е вода, гребни от нея и напръскай себе си и тях; тогава ще ми мине страхът.

Направил това юнакът, но още в същия миг той и животните му се превърнали в камъни.

В това време на по-малкия брат му омръзнало да скита по света и се върнал на онзи кръстопът, където двамата е брат си забили ножовете си в бора. Видял той, че ножът на брат му е ръждясал и си рекъл:

— С брат ми се е случила беда, ще тръгна да го търся!

И той препуснал с коня си по същия път, по който заминал брат му. Срещнал и той едно след друго заека, вълка, мечката и лъва, искал и той да ги застреля, но животните и него придумали да им подари живота, а после тръгнали след него.

Приближил се юнакът към града и видял че всичките му жители са облечени в черно. Попитал овчаря, който пасял стадото си край пътя, защо целия град е потънал в скръб.

— Защото царят не може да те намери. Ти защо напусна дъщеря му?

Разбрал тогава по-малкият брат, че в този град живее брат му, с когото много си приличали. Влязъл той в града. Всички се зарадвали, когато го видели. Научили се за това царят и дъщеря му.

— Къде се беше скрил? Защо ни напусна? — попитали го те.

Отишли по-малкият брат и животните му в двореца и царят веднага вдигнал разкошен пир в негова чест. Но нито царската дъщеря, нито баща ѝ подозирали, че това е по-малкият брат.

Вечерта царската дъщеря повела момъка в покоите си. Погледнал той през прозореца, видял, че в планината блещука светлинка и попитал:

— Кой живее там?

Царската дъщеря отвърнала:

— Пак ли затова питаш? Сега няма какво да ти кажа, защото ме е страх да не избягаш отново!

„Дали не е отишъл там брат ми?“ — помислил си юнакът и пак взел да разпитва царската дъщеря кой живее там. Дълго я разпитвал той, докато най-после тя отвърнала неохотно, че там живее вещицата, която закрива слънцето с метлата си.

Легнали си двамата, но по-малкият брат сложил между себе си и царската дъщеря своя остър меч. „Какво ли му се е случило? — помислила си тя. — По-рано беше така нежен!“

Щом царската дъщеря заспала, по-малкият брат станал, извикал животните и тръгнал с тях към планината. Стигнал той там, гледа — пред него къщичка, а вътре — жена.

— Къде си дянала брат ми? — нахвърлил се момъкът върху вещицата.

Взела тя да отрича, да казва, че уж нищо не знае, но той пуснал животните си срещу нея. Изплашила се вещицата и почнала да го моли

да отпъди животните. Донесла тогава котела и щом напръскала с вода няколко камъка, по-големият му брат и животните веднага оживели. Прегърнали се братята, а вещицата искала да скрие котела, но по-малкият брат го измъкнал от ръцете ѝ и почнал да пръска с вода камъните наоколо. И всички камъни оживели — едни се превърнали на хора, други на животни. А планината ставала по-ниска и по-ниска, докато се превърнала в широка равнина.

Сбогувал се по-малкият брат и тръгнал към къщи да навести родителите си, а по-големият се върнал в двореца. След смъртта на стария цар той дълго и щастливо царувал.

Оттогава слънцето в това царство никога не залязвало, а животните си живеели в горите и никой не ги убивал от благодарност, че те помогнали на братята близнаци да освободят един голям народ и да върнат слънцето на хората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.